

Jørgen Møller: Det her foreliggende Lovforslag er nærmest at betragte som en tvungen Voldgift mellem de Forsikrings-selskaber, der har givet sig af med at tegne Forsikring i fremmed Mønt, og Forsikringstagerne. Af disse er der i Sønderjylland, som nævnt i Bemærkningerne, 2 300, der har forsikret i et enkelt Selskab, og disse 2 300 vil, hvis der ikke kommer en Lov, som ordner deres Forhold, maaske, som det allerede er antydet, gaa Rettens Vej for at komme til den Ret, som de formentlig har. At de forsikrede kræver saa meget som muligt, er forstaaeligt.

I Tyskland har man overfor saadanne Spørgsmaal ordnet Forholdet saaledes, at man ved Hjælp af den saakaldte Aufwertungs-gesetz har sikret Forsikringstagerne en Rettighed, der gaar op til 15 pCt. af deres tidligere Tilgodehavende eller rettere af den Sum, som de kunde kræve, da Marken endnu var i sin fulde Værdi. Det er for saa vidt anerkendelsesværdigt, at den højt-ærede Minister nu vil søge at raade Bod paa disse Forhold og vil søge at forhindre, at de enkelte Personer gaar Rettens Vej. Men Rigsdagen maa, som ogsaa antydet af den ærede foregaaende Taler, i alt Fald være forvisset om, at det ikke, som Lovforslaget kunde tyde paa, er Forsikrings-selskabernes Interesse, der først og fremmest varetages, men at det i lige saa høj Grad bliver Forsikringstagerens. Det vil vi gerne sikre os, inden vi giver vort Ja til dette Lovforslag.

Det siges i Bemærkningerne, at naar man giver de paagældende 15 pCt., som de altsaa har Krav paa, eller som man almindeligvis giver i Tyskland, har de enkelte forsikrede jo i Grunden ikke noget at klage over. Man lægger her Mærke til Udtrykket „i Almindelighed“. Det tyder jo paa, at der dog gives Tilfælde, hvor de forsikrede faar mere end 15 pCt., og i en Retskendelse, der er fældet ved Landsretten i Hamborg, og som skulde afgøre, hvorvidt en saadan forsikret Person, der havde tegnet Markforsikring hos et dansk Selskab, skulde være pligtig at tage imod de 15 pCt., har man tilkendt vedkommende en Sum, der var over 50 pCt. Jeg kender ikke Præmisserne til Dømmen, men man kunde tænke sig, at der gøres en Forskel efter det Tidspunkt, paa hvilket Forsikringen er afsluttet, om den er afsluttet, da den tyske Mark allerede var dalende, eller paa et langt tidligere Tidspunkt. Man tager tilsyneladende Hensyn til, om Forsikrings-selskabet har kunnet indtjene noget paa den Forsikring, der har været tegnet. Og det

er forstaaeligt, at man skelner mellem disse Ting. Der tales ogsaa i Bemærkningerne om, at de Markværdier, som Selskaber her i Landet har været tvungne til at lægge hen, ikke er hjulpe ved den tyske Lov, og at disse Markværdier derfor er blevet ganske værdiløse. Man lægger Mærke til Ordet Markværdier. Jeg kan dog ikke tænke mig, at man har henlagt en Del Papirmark og ventet paa, at disse skulde blive helt værdiløse. Det har man sikkert ikke gjort. Naar der er Tale om Markværdier, kan det godt være Kronemønt eller andre Værdier. I øvrigt tror jeg — det blev ogsaa kritiseret ikke mindst i de danske Blade i Sønderjylland —, at Tilintetgørelsen af den tyske Mark er kommet en Del tyske storkapitalistiske Foretagender til Gode. Det er dem, der har måske set sig paa andre Menneskers Bekostning. Danmark har, som der staar i Bemærkningerne, i nogen Grad forsøgt at bøde paa Markens Sammenbrud. Men naar det antydes i Bemærkningerne, at Folk i Sønderjylland, som var forsikrede i tyske Selskaber, fik Opskrivning i Form af Valutaregulering, er dette ikke rigtigt. Livsforsikring i tyske Selskaber er den Slags Kapital, der ikke ydes nogen Erstatning for i Henhold til Loven af 28. Juni 1920 om Udligning. Det er muligt, at den højt-ærede Minister ikke vil have det nævnte Afsnit i Bemærkningerne forstaaet paa denne Maade, men kunde mene, at det her antydede var, hvad der i al Almindelighed er gjort for at bøde paa Forholdene ved den tyske Marks Sammenbrud.

Mit Parti vil, ligesom ogsaa antydet af den ærede foregaaende Taler, være villigt til at prøve dette Forhold paa en villig Maade i et Udvalg. Vi vil se, om vi kan tage mod Forslaget, som det her er forelagt, eller der skulde være andre Veje, man kan gaa. I alt Fald vil vi forsøge at varetage de forsikredes Interesser, saa vidt det overhovedet lader sig gøre.

Ellinger: Det foreliggende Lovforslag bundler jo i de fortvivlede Markforhold, som har skabt mange Vanskeligheder, Vanskeligheder for den danske Stat og Vanskeligheder for en Mængde af vore Medborgere. Man havde troet, at man nu var kommet nogenlunde over disse Vanskeligheder, men der er altsaa noget tilbage, saaledes som der er Vidnesbyrd om i det foreliggende Lovforslag. Jeg forstaar ogsaa, at det har stor Betydning for Forsikringsraadet med Hensyn til Præmiereservens Fastsættelse at kunne komme til en endelig